

Írta:

2014. május 05. hétfő, 11:56

Jó is az, ha valaki már egy szöveg megírása előtt tudja, sok barátot nem, de számtalan ellenséget szerezhet magának. Mégis érdemes felvetni egy „áldilemmát”, ami arról szól, melyik az igazi pécsi csapat, női kosárlabdázásban. Még mielőtt belemélyednénk a részletekbe, szögezzük le: egyik sem! (Képünk a negyedik meccsen készült, méghozzá Komlón, ahol a PINKK Pécsi 424 nyert, később pedig bajnok lett.)

Már az elején bátran jelentsük ki, tulajdonképpen mindkét alakulatot érezheti bárki a magáénak, aki szereti ezt a sportágat, ezt a várost. Természetesen, a politika a tábort megosztotta. Azt most hagyjuk, miképpen nem számolt el a korábbi bajnokcsapat vezetősége a forintok millióival. Majd az adóhatóság eldönti, mi is történt.

De mivel két új klub is létrejött, ezért a szurkolók szintén bizonyos erővonalak mentén foglaltak helyet. Nem fel-fele arányban, ám most ezt is feledjük el, méghozzá nagyvonalúan. Mindenesetre ment az „odamondogatás”, minkét plénumon. Bár azért azt tegyük hozzá, egy város talán megválogathatja, melyik csapatot támogatja, melyiket nem. Legfeljebb nem lesz népszerű a választás, de ez a kockázat is benne van a döntésben.

Az viszont már mindkét esetben minimum, jogi csűrés, meg csavarás, hogy két szezonnal ezelőtt a dupla jelentkezést elfogadta a Magyar Kosárlabdázók Országos Szövetsége (MKOSZ). Mert ahhoz azért már el kellett mélyedni a paragrafusok világában, ha páros számú pécsi alakulatot akartak látni a sportvezetők a honi bajnokságban, de most itt se akadunk el!

Írta:

2014. május 05. hétfő, 11:56

Az a teljes hazai mezőny görbe tükre, ha a vetélytárs klubok baranyai finálét rendezhettek. De ezt szintén nem rajtuk kell számon kérni, hanem a riválisokon. Bár aki a két utolsó meccset látta, az azt hihette, ez tényleg egy megyebajnoki végjáték.

Azon viszont felesleges lenne vitát nyitni, mennyi volt a pécsi nevelésű, illetve igazán pécsi kötődésű játékos az öt csatában. A külföldieket most természetesen tegyük félre, a jó hazai igazolásokat, meg a rosszakat szintén. Aztán, ha önvizsgálatot tartunk, megállapíthatjuk, összesen nincsen öt olyan meghatározó kosaras, akiket érzelmileg valóban a magáénak érezhetne a közönség. (Az egyszerűség kedvéért: **Iványi, Raksányi, Sarok, Kováts** .)

Nyilván, némi „erőszakkal” lehet még találni neveket, ám ha a vitát el szeretnénk dönteni, akkor a város női, igazi kosárlabdázására még évekig várhatnak a szimpatizánsok. Mert ez a mostani helyzet még nem az. De azért tisztelet a bajnoknak, a kupagyőztesnek, szóval mindenkinek, aki tett valamit a saját sikeréért.